

Sygn. akt *V Ca 309/22*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Joanna Machoń
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2022 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 2 września 2021 roku, sygn. akt I C 2692/20

1. oddala apelację;
2. zasądza od P. S. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Joanna Machoń

Sygn. akt *V Ca 309/22*

UZASADNIENIE

Powód P. S. pozwem z dnia 30 lipca 2020 r. (data nadania) domagał się zasądzenia na swoją rzecz od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 5 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 2 września 2021 roku, sygn. akt I C 2692/20 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód skarżąc go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- art. 6 k.c. w zw. z art. 5 ust. 3 w zw. z punktem 1 i 4 preambuły Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 poprzez przyjęcie, że to na pasażerze spoczywa obowiązek wykazania, że do opóźnienia lotu doszło, podczas gdy pasażerom

lotu opóźnionego przy przylocie o co najmniej 3 godziny i posiadającym potwierdzoną rezerwację na ten lot nie można odmówić odszkodowania jedynie na tej podstawie, że w chwili wystąpienia o odszkodowanie nie udowodnili opóźnienia, chyba że zostanie wykazane przez przewoźnika lotniczego, że do znacznego opóźnienia nie doszło albo było ono wynikiem wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez czynienie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie wyłącznie w oparciu o wskazania strony pozwanej, jakoby przedmiotowy lot nie doznał opóźnienia rodzącego odpowiedzialność odszkodowawczą na gruncie Rozporządzenia (WE) nr 261/2004, podczas gdy strona powodowa wskazywała, że opóźnienie przedmiotowego lotu wyniosło 3 godziny, zaś Pozwana, na której spoczywa ciężar udowodnienia braku opóźnienia powyżej 3 godzin, nie przedłożyła żadnego miarodajnego dowodu na okoliczność momentu otwarcia drzwi samolotu oprócz raportu z widniejącą godziną zaparkowania samolotu na płycie postojowej lotniska (co nie jest tożsame z pojęciem przylotu), a z samego doświadczenia życiowego dalece wątpliwe jest, aby w ciągu niecałej minuty od zaparkowania możliwe było dla pasażerów opuszczenie pokładu samolotu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 400 EUR wraz z odsetkami od dnia 5 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji powoda w całości, nieobciążanie pozwanej kosztami postępowania apelacyjnego i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, stosownie do art. 505(13) § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz akceptuje wnioski wywiedzione z tych ustaleń, wskazując iż podjęte rozstrzygnięcie znajduje oparcie w obowiązujących przepisach oraz w wywiedzionych na ich podstawie niewadliwych rozważaniach prawnych, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Wskazać należy, że Sąd Rejonowy wnikliwie uzasadnił swoje rozstrzygnięcie odnosząc się w zasadzie do wszystkich zarzutów podnoszonych w toku postępowania. Sąd Okręgowy tę argumentację Sądu Rejonowego w pełni podziela. I uznaje, że powód nie wykazał zasadności powództwa.

Podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego jak i materialnego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wskazać należy, że przepis ten przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego materiału dowodowego, zaś zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy można uznać za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź doświadczeniem życiowym. Dla skuteczności zarzutu naruszenia ww. przepisu nie wystarcza samo twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Zwalczenie oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla apelującego wersji ustaleń opartej na jego subiektywnej ocenie, lecz konieczne jest przy posłużeniu

się argumentami wyłącznie jurydycznymi wykazanie, że określone w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy. W realiach sprawy niniejszej apelujący nie sprostął powyższym wymaganiom prowadząc jedynie polemikę z ustaleniami Sądu I Instancji, która stanowi wyraz niezadowolenia z rozstrzygnięcia tego Sądu.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe i dokonał niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych, nie uchybiając przy tym zasadom z art. 233 § 1 k.p.c. Wyprowadzone przez Sąd Rejonowy wnioski są logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Apelujący zarzucił Sądowi Rejonowemu czynienie ustaleń faktycznych wyłącznie w oparciu o wskazania strony pozwanej. Odnosząc się do tych twierdzeń wskazać należy, że poza sporem było to, że pozwany był przewoźnikiem lotniczym obsługującym lot powoda relacji M.-W. w dniu 4 sierpnia 2019 roku. Sąd Okręgowy uznał za Sądem Rejonowym, że zaoferowany przez pozwanego materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż nie doszło do rzeczywistego opóźnienia lotu wynoszącego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu do miejsca docelowego. Przy czym Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że decydujący dla ustalenia faktu opóźnienia lotu jest czas zakończenia kołowania, a nie czas lądowania. W ocenie Sądu Okręgowego, znajdujący się w aktach sprawy wydruk z systemu w postaci raportu lotu i siatki operacyjnej oraz depesza (...) stanowią wystarczający dowód na wykazanie faktu, że planowanym czasem przylotu spornego lotu była godzina 6:15 czasu UTC, natomiast przylot w rzeczywistości nastąpił dopiero o godzinie 9:12, zaś zakończenie kołowania samolotu i zaciągnięcie hamulca nastąpiło o godzinie 9:14 czasu UTC, a więc 2 godziny i 59 minut po planowanym czasie przylotu. Niewystarczające są w związku z tym same twierdzenia wskazane w pozwie, że opóźnienie przedmiotowego lotu wyniosło 3 godziny i 15 minut. Powód podnosił, iż moment otwarcia drzwi samolotu i możliwość opuszczenia pokładu samolotu przez pasażerów miał nastąpić z opóźnieniem wynoszącym ponad 3 godziny, jednak powyższe nie wynika z akt sprawy. Jak zauważył Sąd I instancji powód mógł starać się wykazać ten fakt za pomocą wszelkich dostępnych mu środków dowodowych. Powód nie wykazał w szczególności, że podana przez pozwanego godzina, w której samolot faktycznie dotarł do lotniska w W. była inna. W konsekwencji, Sąd Okręgowy podziela wyprowadzone na podstawie ustaleń Sądu Rejonowego wnioski tj. co do tego, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do przypisania pozwanemu odpowiedzialności odszkodowanej za opóźniony lot.

Chybiony okazał się zarzut naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 5 ust. 3 w zw. z punktem 1 i 4 preambuły Rozporządzenia (WE) nr 261/2004. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy trafnie uznał w niniejszej sprawie, że to powód nie sprostął ciężarowi udowodnienia faktu zaistnienia najważniejszej okoliczności, a mianowicie zaistnienia ponad trzygodzinnego opóźnienia skarżonego lotu. Sąd Rejonowy prawidłowo zwrócił uwagę na treść art. 6 k.c., w myśl którego strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Zaznaczyć należy, że okoliczność braku opóźnienia lotu była od samego początku procesu kwestionowana przez pozwanego już w odpowiedzi na pozew. Jednocześnie brak jest podstaw do uznania, że przedstawione przez pozwanego dane pochodzące z wewnętrznego systemu pozwanej nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu rzeczy. Niewątpliwie w rozpoznawanej sprawie lądowanie samolotu, który wykonywał rejs nastąpiło o godz. 9:12 UTC ((...) w raporcie z lotu), zaś zakończenie kołowania i zablokowanie samolotu na stanowisku postojowym (pozycja „on block” w raporcie z lotu) miało miejsce o godzinie 9:14 UTC. Tym samym strona pozwana wykazała, iż powyższe opóźnienie nie przekroczyło trzech godzin (wynosiło 2 godziny i 59 minut), w związku z czym roszczenie odszkodowawcze powoda należało uznać za nieudowodnione, a tym samym nieuzasadnione bowiem zgodnie z Rozporządzeniem nr 261/2004 prawa do odszkodowania pasażerów opóźnionych lotów przysługuje, jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Dodać należy, że mimo, iż Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 posługuje się pojęciem „czasu przylotu” (art. 2, art. 5 oraz art. 7), to jednak w żadnym miejscu go nie definiuje. Sąd Rejonowy słusznie odniósł się więc orzecznictwa sądów europejskich, m.in. wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 4 września 2014 r., sygn. C-452/13, Lex nr 1500727, jednocześnie uznając, że powód nie udowodnił w żaden sposób, aby drzwi samolotu otworzyły się później niż w godzinie zaciągnięcia hamulca i zaparkowania samolotu na płycie lotniska lub parę sekund po tym zdarzeniu, to jest po upływie 3 godzin opóźnienia.

Podsumowując, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał za zasadny podniesiony przez pozwanego zarzut braku opóźnienia lotu, a tym samym braku odpowiedzialności odszkodowawczej po stronie pozwanej. Okoliczność ta skutkowałą oddaleniem powództwa, a w konsekwencji oddaleniem apelacji powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. (pkt 2. sentencji wyroku)

Joanna Machoń